

Publicerad 2005-11-19 17:41 av Jukebox

Vardagsrum

Och helt plötslig så bara man stod där

Ensam igen

Helt övergiven av resten av världen

Stod där, där man hade hoppats att man aldrig skulle behöva stå igen

Ensam

på ett vardagsrumsgolv

Där man skulle fatta

Där man skulle förstå

Resten av världens tankesätt

som man hade hoppats man aldrig skulle behöva förstå

Ett parkettgolv

Där, där skulle man inse

att man verkligen var guds stora misstag

att alla andra såg det misstag man var

Med små vilseledande försök att förneka.

Hävdade att så verkligen inte var fallet

fast de vet att det rä fult att ljuga

det där, som man fick lära sig så tidigt

inte kan de ha glömt bort det

En vit filt av ull

att frysa under

i all ensamhet

Att gråta i, i alla de ensamma stunder som komma skulle

Att ängslas i

att våndas i

Att hata i

hata den kropp man var instängd i

Hata den förbannade personlighet som var den enda man ängde

Hata allt som man inte kunde

I ett vardagsrum

Där allt skall vara som vanligt från och med denna stund

Där allt alltid kommer att vara just vardag

Och kanske alltid längta tillbaka i

Sakna det som fanns, det man hade.

Och älska allt som man inte fick.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jukebox med Poeter.se id #5630 innehar upphovsrätten